

נְקוּדוֹת שֶׁל אֹר

דיבורים מאירים שזכינו לטמוע מפי כ"ק מרן רבינו שליט"א - המטח חג הפסח תשפ"ב
 יו"ל לרגל טבת התאחדות 'טבת ביי ר' מנדלי' - פרטת קדושים תשפ"ב

צִלְצוּלֵי הַטֶּלְפוֹן שֶׁל הַחַיִּים... ❧

הרבי המשיל את הכאבים והקשיים שהבורא מעביר אותנו - לצלצולי טלפון.
 שניהם נועדו להסב את תשומת הלב שלנו ולגרום לנו לענות לשיחה! הבורא רוצה איתנו קשר, הוא רוצה לדבר איתנו!

איזה צלצול אתם מגדירים בטלפון? תלוי כמובן:

כבדי השמיעה - יצטרכו להגדיר צלצול מרעיש ועוצמתי. בלי זה, הם הרי לא ידעו שמישהו רוצה להיות איתם בקשר!

אנשים בעלי שמיעה טובה - מספיק להם צלצול רגיל, כדי לשמוע שיש מי שרוצה לדבר איתם.

אבל אלה שמכורים לפלאפון, אלה שהפלאפון הוא חלק מהם, איבר מספר 249 - להם מספיק צלצול קטנטן, אולי אפילו רטט, כי הם דרוכים כל הזמן לשמוע אם מישהו מחפש אותם!

ממש כך, אמר הרבי, הם הכאבים שלנו:

הבורא רוצה להציק לנו? חלילה! כי לא תעזוב נפשי לשאול! הבורא לא מעוניין להפיל אותנו לשאול ולייסורים - הוא רוצה רק להודיע אותנו אורח חיים! הוא רוצה שנהיה בקשר תמידי איתו, שנספר לו כל דבר, שנבטל את רצוננו בפני רצונו, שיהיה לנו ידיד נפש אב הרחמן!

עוצמת ה'צלצולים', הכאבים שנשלחים אלינו, תלויים בדיוק בזה:

מצד אחד - כבדי השמיעה, אלה שמתעקשים לא לשמוע את הרצון הזה בצלצולים רגילים, מקבלים את המסר בצלצול גבוה ועוצמתי במיוחד.

ומצד שני - אלה ש'מכורים' לרצון השם, אנשים שנמצאים כל הזמן בדריכות וברצון עז להיות בקשר, להם מספיק רטט קל, רמז קטנטן - והם כבר עונים לשיחה...

*

❧ מַה הוֹרֵס אֶת הַחַיִּים? ❧

שני דברים שהורסים לנו את החיים:

פתגמים,

וסטיגמות!

למה להגיע לשבת התאחדות - אם ממילא נשפח את הדיבורים?

לכבוד שבת ביי ר' מנדלי, נצטט כאן דברים ששמענו מפי הרבי בימי הפסח ומתאימים כל כך לתחושות הלב שלנו לקראת שבת:

בעיר רחוקה אחת הוקם בית מחסה לעיוורים. שם טיפלו בהם במסירות, לימדו אותם להתנהל על אף הקושי, הרגילו אותם לקרוא בכתב 'ברייל' – והעניקו להם הזדמנות ליצור קשרים עם חברים חדשים...

יום אחד, הגיע פרופסור ידוע לבית העיוורים עם הצעה:

אני יכול לבצע ניתוח שישב לכם את הראייה! מי מוכן?

נו, מי לא מוכן? כולם נעמדו בתור וביקשו לזכות בניתוח שישחרר אותם מהעולם החשוך בו הם נמצאים...

לאחר שהסתיימה ההרשמה, אמר להם הפרופסור:

לפני שתיכנסו לניתוח – עלי להבהיר לכם פרט חשוב!

הניתוח אמנם ישיב לכם את הראייה – אבל ליום אחד בלבד! עשרים וארבע שעות מאז הניתוח – תחזרו למצבכם הקודם!

אנחת אכזבה נשמעה מפי כולם.

מה שווה ניתוח כזה? למה להם לעבור ניתוח קשה – בשביל עשרים וארבע שעות?

ושלא לדבר על המרירות שוודאי תמלא אותם לאחר שיחזרו לעיוורונם. לאחר שטעמו את טעם האור, לאחר שראו עולם – הרבה יותר קשה לחזור לשגרה!

אבל עיוור אחד אמר: אני רוצה לעבור את הניתוח – בכל מחיר!

כי אמנם הראייה תחזור אלי לזמן מוגבל – אבל הזיכרונות מאותם שעות לא יעלמו ממני לעולם!

פתאום אדע לדמיין כיצד נראים כל המקומות אליהם אני הולך, פתאום אקבל מושגים כיצד נראים אנשים, אראה שמים, אדע כיצד נראים הציפורים המצייצים כה יפה, אדע אילו צבעים יש למאכלים שאני אוכל. חיי ישתנו – אפילו אם לא אוכל לראות עוד!

לא פעם אנו חווים רגעים של 'גדלות המוחין', העיניים נפקחות – ואנו מבינים את תכלית החיים, מתעוררים בחשק עז להיות בקשר תמידי עם השם, מבינים עד כמה אנו בידיו הרחומות של השם כגמול עלי אימו.

אבל הרגעים הללו הם קצרים: חג פסח, שבת ביי ר' מנדלי, שיעור מעצים של הרבי, געדאנק שתפס אותנו ואנו לא נרגעים ממנו למשך כמה שעות, מילים של הספרים הקדושים שגורמים לנו לרצות להתקרב להשם...

בדרך כלל, בתוך כמה שעות או ימים – הכול חוזר לשגרה, ואנחנו שבים לאותו עיוורון, לאותו חושך שעוטף אותנו מכל עבר.

ואנו שואלים: מה כל זה שווה? למה לנו להתמלא בכל פעם מחדש בתקוות שווא ש-הפעם זה יהיה שונה? הרי בסופו של דבר החיים ממשיכים!

אבל האמת היא, שאותם רגעי אור של פקחת העיניים והבנת החיים משפיעים עלינו בצורה עמוקה, כי הם מזכירים לנו, גם בימים של חושך וכאב – שיש אמת בעולם! שיש דרך להתקרב! שיש בורא שצריך להגיע אליו!

קנייני האמונה, קנייני נצח הם!

נתרם ע"י הרה"ח ר' יאיר רטבסקי הי"ו – לזכרה והצלחה בכל העניינים